

baade i de private og Statsskolerne ville de to andre Retninger blive temmelig af-folkede, og den sidste Konklusion bliver saa den, at man bliver staaende ved den tredje Retning som den eneste, der kan være Tale om, kun at der kommer Til-lægsundervisning i Græsk for dem, der be- stemme sig til at blive Teologer og Til- lægsundervisning i Matematik for dem, der bestemme sig til at blive Polyteknikere. Vi komme saa i Virkeligheden til at sige, at denne Retning er bleven den normale, i Virkeligheden den eneherkende. Men til at blive det, mener jeg, at den hverken i den Skikkelse, som de private Skoler have ønsket den, eller i den Skikkelse, Ministeriet har givet den, er egnet. Vi staa saa lige overfor et meget stort Maal, som jeg ikke tror, man er moden til at løse endnu, og som jeg heller ikke tror, at Rigsdagen er moden til at løse endnu, nemlig at finde den Enhed, som man nu altsaa i 29 Aar har søgt efter, som man ophævede ved Loven af 1ste April 1871 og siden stadig har søgt at opnaa. Vi staa overfor dette Maal nu, og kunne ikke løse Opgaven, og jeg vilde derfor mene, at det vilde være nødvendigt at gøre saa- danne Ændringer i dette Lovforslag, at det virkelig blev staaende paa det oprinde- lig tilsigtede Standpunkt, nemlig at holde det som et Forsøg, en Konkurrence, over- ladt til Privatskolen, men uden at sætte den i Stand til at overvinde de ældre Ret- ninger og at bebyrde Statsskolen. Det vilde, saa vidt jeg skønner, føre til, at man i § 6 maatte begrænse den Adgang til Uni- versitetets Eksamina, som Lovforslaget vil aabne, saaledes at man forlanger, at denne Retnings Studenter ligesom Studenter fra den matematisk-naturvidenskabelige Ret- ning i det mindste underkaster sig Tillægs- prøven i Latin for at komme til det juri- diske Fakultets Eksamina, og at man har saa megen Sikkerhed for Retningens Un- dervisning i Latin, at man kan vide, at det lægevidenskabelige Fakultet ikke har nogen Betænkelighed ved at erkende dem som tilstrækkelig forberedte paa dette Punkt til at følge Fakultetets Undervisning. Da jeg, som sagt, erkender, at en Løsning af Hovedopgaven at skabe en Enhed lige saa lidt nu kan løses som tidligere — der- til ere Forholdene ikke modne — saa kan jeg efter de Betragtninger, jeg har frem- ført, i og for sig anbefale, hvad ogsaa alle have gjort, at der gøres Forsøg i den ny Retning, men at man sikrer de ældre Ret- ninger og sikrer Statsskolen imod, at den ny Retning bliver eneherkende i Tidens

Løb, og det kan, saa vidt jeg ser, dels ske ved at begrænse den Adgang til Uni- versitetets Eksamina, som § 6 aabner, dels ved noget mere, end Ministeren har gjort, at styrke Latinundervisningen. — At det i øvrigt tilsigtes at indskrænke Latinundervisningen, ser man ikke af Lov- forslaget selv, men af Bemærkningerne. Det maa vel have sin Grund i, at det Timeantal, som skal overlades Latinen, ikke hidtil er fastsat ved Lov — hvad der er meget godt og rigtigt — hvilket der- imod er Tilfældet med Undervisningen i Græsk. Her staa i § 1 kun, at det Time- antal, som spares ved at udelukke Unde- rvisningen i Græsk, skal benyttes til disse andre Ting, men der staaer ikke, hvad man kun ser af Bemærkningerne, at der til den yderligere Undervisning i levende Sprog og i praktisk Regning o. s. v. ogsaa skal anvendes en Del Timer, som spares fra Latinundervisningen. Det sidste betragter jeg som uheldigt, hvis man skal være sik- ret imod, at denne Retning bliver ene- herskende, hvad den ikke bør tilstræbe. Selvfølgelig, det skal jeg gentage, er der meget i dette Lovforslag, som er meget tiltalende, ogsaa Tanken om den ny Ret- ning under visse Forudsætninger, men den nærmere Prøvelse af Forslaget maa selv- følgelig ske i et Udvalg, og derom skal jeg ogsaa til sin Tid stille Forslag.

Reedtz-Thott: Den nuværende Skole- plan for de lærde Skoler er jo nu snart en Menneskealder gammel, og alle ere vel enige om, at fra første Færd, lige fra 1871, har den været Genstand for en hel Del Misfornøjelse. Der har allerede fra Be- gyndelsen af været rettet en Del Anker mod den Ordning, som den Gang blev givet. Disse Ankepunkter ville vel i det væsentlige gruppere sig om to Ting. Det ene Ankepunkt er den Tvedeling, som ind- træder paa et meget tidligt Standpunkt i Skolen, og som tvinger Drengene i en Alder af 14 Aar til at træffe Valget, ad hvad Vej de ville gaa og derved paa en Maade tvinger dem til allerede i den Alder at vælge deres fremtidige Livsbane. Vi kunne vel alle være enige om, at det er en urimelig Fordring at stille til unge Mennesker i den Alder, og vi vide vel alle, hvor mange Forældre der have været stil- lede i dette meget vanskelige Dilemma at skulle træffe Valget for deres Børn paa den Tid, et Valg, som meget ofte i høj Grad kan komme til at afhænge af rene Tilfældigheder og ofte har givet Anledning til Vanskeligheder bag efter, naar Følgerne